

PAYER IMRE

Káprázat-kert

*Amikor a világot zord hátán tartó örökidős
teknős megremegett s lassan hanyatt fordulva úrbe szállt,
akkor kaptam a hívást a metropolisz-határra, kinn,
káprázat-kertbe, városnak s az itt-nek a határterén.
Berregés, kattogás, zúgás – Megszűnt a forgalom zaja,
mögöttes nagy folyó, szívnek partfala megszorult,
sívó szakaszhatáron túl zöldárnyas lejtmenet.
Sehonnan sehová, menés van, de mintha állna csak.
Szenvedés-öröm által rög-rögzített horgony elszakadt.
Az útnak oldalán nyerít, fut velem a távol, közel,
sötétzöld hegyek – elveszett az, ami egybe tartana.
Az éjszaka fekete tapéta az égen, a csillagos dizájn.
Van jogom földön járni, ha anyám a földbe zárva van?
Egyszerre felmagasul most és itt egy villaépület.
A homlokán betűk, semmit nem jelölnek, itt vagyok.*

*A hegyes vaskerítésnél kapucsengő – nyomom, megint,
semmi válasz, feszülten megfogom, kopott a rézkilincs.
A kapu nyílik lassan, bent senki sem fogad, és a csend:
mint meghibásodott karma-szelepből süvít az úr.
Néhány lépés, figyelvén csak, előttem egy szökőkút,
közepén szobor, meredten arcomba néz, meredt. A föld
nem megtartó alap, növény s virággomoly lebegnek itt.
Illatképek, romos fokok lépcsein hirtelen a gazda érkezik,
vezet bambuszliget mentén a mimózafához. Kis terasz,
az asztalon nagy zöld papagáj – Amnézia: forgat fejet,
illeteti kecses testét. Páráll öt kontinens, lebeg
a kertben, zöldes illatban, üres mágia vésete,
lebegés az ürmosolygás, szívem folyója néma sír,
Anyám! Anyám! Anyám! Miért hagyta el engem?!
Nincs öröm-szenvedés horgony rendje, térképtelen közeg.
Kert gomolyog, kilépek az utcára, már hallom autók zaját.*

A fekete maszk (olaj, vászon, 70 × 60 cm, 2016)